

"מולד ירח" חוגג עשור-כתבה שהתפרסמה

בעיתון הקיבוץ

נראה שהמושג 'לכתוב למגירה' לא ממש מאפיין את בית ירח של שנות האלפיים. מזה 11 שנים מוציא בית הספר לאור שנה אחר שנה קובץ מרשים של יצירות פרי עטם, מכחולם ומצלמתם של תלמידים מוכשרים, שמוציאים פנאי בתוך ים המטלות הלימודיות לתת דרור לנפש, וכעומק החשיפה גודל הנשמה.

'מולד ירח' נבראה לפני מעט יותר מעשור ביוזמתן של שתי מורות בית הספר **רותי ביידיץ** (יבנאל) מורה להיסטוריה ומחשבת ישראל ו**מירי ברקת**, מורה לספרות מהישוב לבנים בגליל התחתון, שאף אחראית לשם האסופה ('מולד' קשור ללידת הירח וגם מרמז

על שם בית הספר). מדובר בביכורי יצירות של תלמידים, שכל אחת היא חוויה גדולה ללב ולנשמה. מקבץ מכל אותן יצירות הוצג עד לאחרונה בבית גבריאל לחוף הכנרת.

כאשר סיימתי לקרוא את עיתון בית הספר של שנת 2001, משחזרת ביידיץ, חשבתי לעצמי שזה דבר נחמד אבל חסרה בו קצת נשמה ספרותית. ואז, בעצה אחת עם מירי החלטנו להוציא לאור קובץ ספרותי. הרעיון נשמע טוב, אבל איך מחברים אליו תלמידים? ואז יצאנו במסע פירסום שכלל פלקטים צבעוניים ומעבר בין הכיתות בניסיון לשווק את הרעיון ולהפיח בו חיים, אלא שאף אחד לא קם. בצר לה, פנתה רותי לעזרתה של יועצת בית הספר (ציפי שנהר) שמאד אוהבת שירה וסיפורת, וזו נזכרה שראתה אתר באינטרנט ובו שירים שכתבה תלמידת בית ירח. ניגשתי בדיסקרטיות לאותה תלמידה, ממשיכה רותי, והיא אמרה 'סבבה', גם חברה שלי כותבת, וכך הלך המעגל והתרחב. תוך כדי המסע הבלשי, הסתבר לנו

שהכותבים הם מעין חוג סגור שמכיר היטב אחד את השני ומאז דבק השם 'מחנת הקטיפה' כשמה של להקה אמריקנית משנות הסיקסטזי שאליה אני מאד מחוברת.

מאותו מפגש אקראי של יוצרים יצאה חוברת ראשונה, שהיום נראית לי די בוסרית, אבל זה בהחלט היה סימן לבאות ונכנסנו למתכונת קבועה שהלכה והשתפרה משנה לשנה.

את **יולי גודייב** תלמידת כיתה י' ממבוא חמה (מגמת תרבות העם, תיירות ומוזיקה) ניתן להגדיר כיוצרת רב תחומית. היא כותבת, שרה, מלחינה, מצלמת ואפילו רוקדת ובסוף היום, כמו כולם, צריכה להתכונן לבגרויות שאורבות לה בפתח. בנוסף לחומרים שהכינה עבור החוברת שיצאה לא מכבר, התבקשה יולי להלחין ולבצע לכבוד ערב העשור למולד ירח שיר שכתבה תלמידה אחרת מבית הספר. כשקיבלתי את מילות השיר, מספרת יולי, ניתחתי אותו מבחינה סיפורית תוך נסיון להכנס לעומקו. היה בזה הימור מסוים אבל לשמחתי המסר עבר והיוצרת מאד אהבה את זה. צילומיה של יולי שמפארים את חוברת תשע"ב של מולד ירח הם רק חלק מזערי מתוך אוסף גדול והבעיה הכי גדולה שלה היא להחליט במה להתמקד.

מה שמפתיע צופה מהצד ביצירות המקובצות בחוברת היא הפתיחות ולעיתים הנועזות של הכותבים, אומרת רותי, עד כדי כך שלעיתים אנחנו נאלצות קצת להתערב. קורה לא פעם שאנחנו מגלים מצוקות שמתחבאות להן בין המילים ומנסות להבין ולעזור. הנערים מוכנים לפרסם חומרים מאד אישיים, חלקם בשמם המלא חלקם בשמות בדויים. צנזורה? עד היום לא היה צורך לצנזר אבל שיקולי עריכה נלקחים בחשבון ועושים מאמץ להגיע לעמק השווה. הנכונות לפרסם ולחשוף פרטים אינטימיים בהחלט מפתיעה אותנו, ואפילו קטעים של 'לצאת מן הארון', עולים על הכתב. דוגמה לסוג כזה של פתיחות ניתן למצוא ביצירותיה של **זואי שחף** תלמידת י"ב מדגניה א' (מגמות ספרות קולנוע ואמנות) שאף נמנית על עורכי 'מולד ירח'.

הנה אחת מהן:

כעפר לרגליה- זואי שחף

איך הם כלם נופלים לרגליה
נפרשים ונפתחים אל מולה
נופלים בשבי החיור המתק
והשפתיים
והברק שבעינים.
כל הגברים
או לפחות כל מי שקרוב
כעפר לרגליה
כמטה למשכבה בה בימים ובלילות.

איך היא
תופסת אותם
בעדינות אין קץ
לטוף חבוק נשיקה
סטירה.
בין נשימה לנשימה
המצעים ההפוכים, המלים הישנות
אהבה או תשוקה
אהובה או
שוכרת לכבות

כאמור, בתחילת חודש יוני התקיים בבית גבריאל ערב חגיגי וגם תערוכה לציון עשר שנות יצירה
ובבית ירח מקווים שהמנגינה הזו תימשך עוד שנים רבות.....

כתב – אבנר רון עיתון הקיבוץ